

Arrest

nr. 104 614 van 7 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 november 2012 om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BELDÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, is gehuwd met mevrouw M.P. van Belgische nationaliteit.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 juli 2011 nr. X wordt het beroep dat verzoeker indient tegen de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 17 februari 2011 waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15ter), verworpen.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 augustus 2012 nr. X wordt het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 januari 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}), verworpen.

Op 12 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

Verzoeker ontvangt een bijlage 19ter en wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 12 januari 2013, bijkomende documenten voor te leggen.

Op 24 oktober 2012 vaardigt de onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding uit ten opzichte van verzoeker.

Bij beschikking van de onderzoeksrechter van 9 november 2012 wordt het bevel tot aanhouding opgeheven onder voorwaarden die gelden voor een termijn van drie maanden.

Op 9 november 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

“(…)

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene werd van 24/10/2012 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bendevoorming en heling.

Betrokkene is gehuwd met P. M., geboren in Turkije op (...), van Belgische nationaliteit Zij komt op bezoek in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet

(...).”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 18 december 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 27 december 2012.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2. Slecht gemotiveerde beslissing - inbreuk: Art. 62 Wet 15/12/1980 - Art 2 & 3 Wet 29/7/1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen - beginsel van behoorlijk bestuur + schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

a.

Dd. 12.10.2012 heeft verzoeker zich aangeboden bij het gemeentebestuur en werd hem verzocht zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de 3 maanden te vervolledigen.

Verzoeker werd er bovendien attent op gemaakt dat het welslagen van de procedure afhankelijk was van een positieve woonstcontrole (welke werd uitgevoerd dd. 22.10 - stuk 4)

Verzoeker werd op dat ogenblik maw. woorden uitdrukkelijk aangemoedigd om op het grondgebied te verblijven.

Dat nog geen maand later, bij zijn invrijheidstelling, een bevel om het grondgebied werd afgeleverd, is dan ook volstrekt tegenstrijdig aan deze voorafgaandelijke bestuurshandelingen.

Er is dan ook sprake van onbehoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing motiveert:

"... Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten... "

Het gemeentebestuur te Antwerpen had verzoeker hierop attent moeten maken in plaats van hem aan te moedigen om op het grondgebied te verblijven.

b.

De beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding, legt verzoeker volgende voorwaarde op (stuk 5):

"...zich op het eerste verzoek telkens aan te bieden aan de gerechtelijke en politionele overheden en bij alle proceshandelingen in de loop van het gerechtelijk onderzoek te verschijnen telkens zulks van hem wordt gevorderd..." "

De Dienst Vreemdelingenzaken vordert onmiddellijk hierna een bevel uit dat het voor verzoeker onmogelijk maakt deze voorwaarde nog na te leven.

Mocht verzoeker gevolg geven aan de bestreden beslissing, is de mogelijkheid reëel dat hij wordt tegengehouden aan de grens en opnieuw wordt opgesloten in de gevangenis.

Bovendien zou de naleving van het bevel het lopende strafonderzoek kunnen belemmeren nu de speurders belet worden verzoeker te verhoren.

Ook om deze reden is sprake van onbehoorlijk bestuur."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 7, eerste lid 3° en 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, hij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bendevoering en heling. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij zich op 12 oktober 2012 heeft aangeboden voor een aanvraag gezinshereniging, dat hem werd gevraagd zijn aanvraag binnen de drie maanden te vervolledigen en dat hij in het kader van een te verrichten woonstcontrole werd aangemoedigd om op het grondgebied te verblijven. Dat hem op 9 november 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, is volgens hem hiermee tegenstrijdig. Bovendien legt de beschikking van de onderzoeksrechter van 9 november 2012 aan verzoeker de verplichting op om zich op het eerste verzoek telkens aan te bieden bij de gerechtelijke en politionele overheden en bij alle proceshandelingen in de loop van het gerechtelijk onderzoek te verschijnen telkens zulks van hem gevraagd wordt.

Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat aan verzoeker op 12 oktober 2012 een bijlage 19ter werd afgeleverd naar aanleiding van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat er op 22 oktober 2012 een woonstcontrole plaatsvond waaruit blijkt dat verzoeker op het door hem opgegeven adres verbleef met zijn partner.

In de bijlage 19ter wordt verwezen naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert. Artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 vermeldt dat de betrokkene die een bijlage 19ter ontvangen heeft na woonstcontrole ingeschreven wordt in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

Hieruit blijkt dat verzoeker in aanmerking kwam voor een tijdelijk verblijfsrecht, met name een attest van immatriculatie, dat zes maanden geldig is.

In de beschikking van de onderzoeksrechter tot opheffing van het bevel tot aanhouding van 9 november 2012 wordt als tweede voorwaarde opgenomen:

“Zich op het eerste verzoek telkens aan te bieden aan de gerechtelijke en politionele overheden en bij alle proceshandelingen in de loop van het gerechtelijk onderzoek te verschijnen telkens zulks van hem wordt gevorderd.”

Op 9 november 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven ten laatste op 16 november 2012. Zoals verzoeker terecht aangeeft, is dit tegenstrijdig met het verblijfsrecht waarvoor hij op basis van artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in aanmerking komt op basis van zijn aanvraag gezinshereniging én met de beschikking van de onderzoeksrechter waarin als voorwaarde voor drie maanden vanaf 9 november 2012 wordt gesteld dat verzoeker zich moet aanbieden telkens dit van hem wordt gevorderd. Bij gebrek aan administratief dossier worden, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. *In casu* blijkt dit niet gelet op de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt ter staving van de door hem aangevoerde feiten.

Bijgevolg volstaan de verwijzing in de bestreden beslissing naar de schending van de openbare orde en naar artikel 8 van het EVRM, zonder vermelding van de reeds gestarte procedure gezinshereniging en het verblijfsrecht dat daaruit voortvloeit, *in casu* niet om aan te tonen waarom geen rekening wordt gehouden met het tijdelijk verblijfsrecht van verzoeker en waarom geen rekening wordt gehouden met de voorwaarden die de onderzoeksrechter aan verzoeker heeft opgelegd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet zonder meer worden afgeleid dat is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad zijn wettigheidscontrole niet uitvoeren.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 november 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET